

med en oplevelse af, at ministeren ikke rigtig har noget svar på netop det. Havde han det, så havde vi formentlig også fået det.

Ministeren vil altså forstærke kontrollen, samtidig med at han fortsat reducerer det personale, der i forvejen er for lidt af. Så kunne man godt med lidt god vilje opstille et lille regnestykke, der kunne hedde: 0 personer kan over 3 år inddrive ca. 200 mio. kr., hvor mange personer skal der så til i samme tidsrum for at inddrive ca. 400 mio. kr.? Ja, svaret vil nok være, at det er nonsens. Og man må så sige, at det er helt korrekt svaret. Det er nonsens.

Kl. 13.40

Konklusionen må derfor blive, at gennemføres lovforslaget, så vil det angiveligt koste et sted mellem 180 og 200 mio. kr. Det er så igen et af regeringens forslag, som deler penge ud til de forkerte, og de kan kun hentes et sted fra, nemlig det velfærdssåmfund, som undergraves stykke for stykke, fordi regeringen fjerner det økonomiske fundament. Det er i hvert fald en vigtig årsag til, at Socialdemokratiet vil stemme imod ved tredjebehandlingen.

Et af de øvrige emner, som vi har spurgt grundigt ind til, er ministerens forslag om, at han nu vil være overdommer i forhold til Landskatteretten. Når man sætter sig ind i forslaget, tror man næsten, at det er løgn. Ministeren foreslår, at han får en bemyndigelse til at omgøre de sager, som er pådømt i Landsskatteretten, uden at sagen indbringes for domstolene. Godt nok fremgår det, at det kun skal benyttes i meget sjældne tilfælde. Så kan man selvfølgelig spørge: Hvorfor skal det så egentlig være nødvendigt at have den ordening? Det fremgår også, at den slags råd skal være fortrolige, og at det skal være lukket for offentligheden. Det er sådan set også det vi forventer og tror, for vurderingen fra Kammeradvokaten er jo ikke noget, der nødvendigvis normalt bliver offentliggjort, og det er i hvert fald ikke klart for os, i hvilket omfang ministeren så måtte følge det gode råd, han har fået.

Det fremgår også, at ministeren vil videredelegere bemyndigelsen til departementet. Det giver nu heller ikke rigtig nogen tryghed for os, for erfaringen viser jo, at en tilstrækkelig dialogisk minister til enhver tid kan beslutte, at han personlig vil træffe den beslutning. I lovforslaget er det jo også bemyndigelsen til ministeren selv, der giver ham ret til at omgøre Landsskatterettens kendelser uden om domstolene.

Konklusionen er jo, at ministeren foreslår en bemyndigelse til sig selv, som efterlader vilkårlighed. Han kan træffe rent politiske afgørelser, hvor han tilgodeser sine venner. Det vil selvfølgelig ikke ske, men i givet fald vil det i hvert fald ske, uden at vi har mulighed for en offentlig kontrol og bevågenhed. Det vil undergrave Landsskatterettens uafhængighed, hvilket bl.a. fremgår af indsigelserne fra Landsskatterettens præsident.

Det vil reelt også indføre en gratis klageinstans, som man risikerer at skulle bruge masser af ressourcer på.

Spørgsmålet er: Hvad er egentlig fordelene ved det her? Det enkle svar er, at der ikke er nogen. Nogle vil nok mene, at vi måske maler en vis herre på væggen i den her sammenhæng, men det er jeg ikke sikker på. For vi har sådan set fortilfælde med en lignende bemyndigelse, nemlig en bemyndigelse til, at den siddende skatteminister har ret til at anke tabte skattesager til en højere domstolsinstans, og omvendt også bemyndigelsen for skatteministeren til, at han kan tage bekræftende til genmæle i skattesager, der er rejst ved domstolene.

Da den nuværende statsminister var skatteminister fra 1987 til 1992, ændrede han jo reglerne uden om Folketinget, så alle skattesager, der skulle ankes, forudsatte hans personlige tilladelse hver gang. Det vil sige, at han formentlig af politiske grunde kunne undlade at anke en given sag til trods for, at der måtte være juridisk anbefaling for det. Omvendt skulle han også tage bekræftende til genmæle i skattesager, som var afgjort i Landsskatteretten, og anke videre i retssystemet. Altså gjorde den daværende skatteminister og nuværende statsminister sig til overdommer over domstolene. På den måde kunne han jo eftergive skatteydere den skat, som de rent faktisk var dømt til at skulle betale.

Det eneste positive, man kan sige om forløbet dengang, var, at det ikke kunne foregå i det skjulte, men måtte ske i fuld offentlighed, så andre havde mulighed for at se, hvad ministeren foretog sig. Men det er den åbenhed, som skatteministeren nu også foreslår fjernet, så han kan spille overdommer i forhold til Landsskatteretten.

At forslaget fremsættes af en skatteminister, hvis nuværende chef, statsministeren, var den minister, som udøvede stor kreativitet tilbage i perioden 1987-92, gør jo ikke situationen mere betryggende. Det er i øvrigt interessant, at det er den minister, statsminister, som forsøger at